

Blog Road Trip

We reden van Santa Cruz naar Santa Monica.

Urenlang door het Californische landschap.

JAKNIKKERS, HARLEY DAVIDSONS, ROADTRAINS, eindeloze plantages met notenbomen, sinaasappels en knoflook, ranches vol vee, veel, heel veel niets, en eindeloos glooiende heuvels toen we Los Angeles naderden... Herinneringen aan James Dean, Easy Rider en Lucky Luke drongen zich op.

Het mooiste deel van de tocht leidde door de Pacheco Pass. Na heuvels die wel geschoren leken, kwamen we langs kilometerlange velden die waren bedekt door kakeluser sneeuw. Sneeuw? Bij 26 graden? Het bleken uitgestrekte akkers die waren bedekt door wit glinsterend plastic...

En toen *hitten* we Route 5 waarover we honderden mijlen naar het zuiden reden.

Na mijn *blog* over de schoonheid van Route 1, *skypete* de Vertaler me dat ik toch een verkeerd beeld van de Amerikaanse *highways* kreeg als ik me op dat mooie stukje weg baseerde. En hier bleek hoezeer hij gelijk had. Aan weerszijden van de weg en in de middenberm, wemelde het van het afval. Hier en daar een frisdrankblikje, maar vooral plastic: plastic flesjes die de zon ving, plastic tasjes die wapperden in het struikgewas waarin ze verstrikt waren geraakt, volle vuilniszakken die uit auto's waren geslingerd, etensbakjes, lange slierten landbouwplastic, stukken die van vrachtwagens waren gewaaid, en autobanden: fragmenten afgescheurd rubber, hele banden, zelfs hele wielen.

De Vertaler schreef hoe hij, toen hij in Nederland kwam, getroffen werd door hoe schoon alles was. Hij vond dat wij in Nederland boffen met een overheid die er zorg voor draagt dat onze straten en wegen zo schoon blijven.

Dat zette me aan het denken. Waarom krijg ik zo de kriebels van een teveel aan overheidsbemoeienis? Omdat het de indruk wekt dat de bevolking zelf geen verantwoordelijkheid kan of wil nemen. Worden we daardoor niet allemaal verwend kinderen die hun rotzooi achter zich op de grond gooien in de wetenschap dat hun ouders alles toch wel op zullen rapen?

Toch kunnen we niet zonder overheid als het gaat om een beter milieu. We hebben een overheid nodig om – zoals Ross Mirkarimi dat heeft gedaan in San Francisco – de uitgifte van plastic tasjes te verbieden, of liever nog al het wegwerpplastic – van plastic bestek tot voedselverpakkingen – aan banden te leggen.

Maar ik denk tegelijkertijd dat de verbiedende en oplossende verschaffende rol van de overheid niet te groot moet zijn – zij zouden eerder de voorwaarden moeten scheppen waarbinnen wij zelf initiatieven kunnen nemen, waarbinnen wij onze verantwoordelijkheid moeten nemen. Als ze nou (meer) subsidies zouden verschaffen voor milieueducatie, recycling en afvalverwerkingsprojecten, kunnen we zelf het heft in handen nemen.

Met wat zakgeld van onze ouders als basis, groeien we dan wellicht op tot zelfstandige volwassenen.